

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

DOUGLAS COUPLAND

Miss Wyoming

Traducere din engleză și note de
CRISTINA BARBU

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

DOUGLAS COUPLAND
MISS WYOMING
Copyright © 1999 by Douglas Coupland
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COUPLAND, DOUGLAS

Miss Wyoming / Douglas Coupland; trad. din engleză:
Cristina Barbu. – București: Humanitas, 2009
ISBN 978-973-689-322-3

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Capitolul unu

Susan Colgate stătea împreună cu impresarul ei, Adam Norwitz, pe terasa pavată cu piatră a restaurantului Ivy de la periferia orașului Beverly Hills. Lui Susan îi era cam răcoare și își înfășurase în jurul umerilor puloverul castaniu de cașmir, în timp ce arunca pe furiș firimituri păsărilor care se îmbulzeau la picioarele ei. Chipul îi era fardat fără cusur, iar părul, tuns foarte la modă. Era întruchiparea femeii de pe o copertă de revistă, care se uită fix la cumpărătorul din fața chioșcului de ziare, zâmbind, totuși încapsulată în timp și spațiu, departe de lumea reală a bebelușilor plângăcioși, a cardurilor bancare și a obișnuitului furțișag din magazine.

Susan și Adam se uitau la doi bărbați aflați în partea cealaltă a restaurantului aglomerat.

— Îl vezi pe tipu' din stânga? o întrebă Adam pe Susan. Ți-l cunosc pe Jerr-Bear Rogers, traficantul de „gustărici“ al starurilor și echivalentul uman al unei toalete înfundate.

— Adam!

— Păi, așa e! Și Adam își rupse o bucată de focaccia. Ah, Dumnezeule, Sooz, ăia se zgâiesc la noi!

— Gândurile au aripi, Adam, așa să știi.

— Mă rog... Tot se mai zgâiesc la noi.

Un chelner veni să le umple paharele cu apă.

— Iar ălălalt e John Johnson, continuă Adam. Producător de filme semislinos. S-a dat la fund pe la începutul anului. Ai auzit ceva despre chestia asta?

— Îmi sună vag familiar. Dar eu, una, nu prea mai citesc ziarele de ceva vreme. Iar tu, Adam, știi foarte bine asta!

— A dispărut complet din peisaj. Se pare c-a luat o supradoză și c-a avut nu ș'ce viziune, iar după, și-a dat de pomană toate bunurile, casa și mașinile, și drepturile de autor, absolut tot, și

s-a transformat în vagabond. Cic-ar fi făcut cu piciorul tot Sudul, mâncând hamburgeri din tomberoanele McDonald's-urilor.

— Pe bune?

— Da, da! Hei... Și Adam își coborî vocea, continuând din colțul gurii: O, sfințișoare, John Johnson parcă-i obsedat de tine, Sooz, se chiombește ca prostu', de parc-ai fi Fergie sau mai știu eu cine! Zâmbește-i frumos, ca o fată de gașcă, vrei? O fi el tralala, dar încă are relații.

— Adam, te rog să nu-mi spui ce să fac sau să nu fac.

— O, Doamne! S-a ridicat în picioare. Vine-ncoace, gâfâi Adam. Lana Turner, fii fată bună și trage-ți puloverul pe tine!¹ Oau! John *Johnson*. Ce scârbă-mpuțită!

Susan se întoarse spre Adam:

— Nu mai fi atât de ipocrit, Adam, de parc-ai fi puritatea întruchi-pată! Știi ce cred? Cred că-i un strop de ticăloșie în fiecare dintre noi.

John stătea de-acum în picioare, la o distanță respectuoasă de Susan, și se uita la ea cu zâmbetul timid al unui școlar adunându-și tot curajul ca să-i ceară unei fete care nu-i de nasul lui să-l însoțească la balul de absolvire, cu mâinile încleștate la spate, de parc-ar fi fost pus la colț.

— Bună! spuse el. Eu sunt John Johnson.

Și, brusc, întinse mâna dreaptă, luând-o pe tânără prin surprindere, însă ea i-o strânse și-și împinse scaunul mai în spate, pe pavaj, ca să-l poată cerceta – un bărbat de o frumusețe tristă, purtând niște haine care păreau primite de pomană: blugi și o cămașă cadri-lată jerpelită, iar în picioare, o pereche de bocanci scâlțiați, cu șireturi de culori diferite.

— Eu sunt Susan Colgate.

— Bună!

— Bună și ție!

— Eu sunt Adam Norwitz, și impresarul își strecură mâna între ei, iar John i-o strânse și, pentru o clipă, își desprinsese privirea de chipul lui Susan.

¹ Aluzie la îmbrăcămintea provocatoare purtată de Lana Turner într-o scenă devenită celebră din filmul *They won't forget* (1937).

— Da, spuse John. Adam Norwitz... Am auzit de tine.

Adam se îmbujoră la această ambiguitate dovadă de recunoaștere:

— Felicitări pentru *Mega Force*, zise.

În urma deciziei radicale luate de producător iarna trecută, acesta nu câștigase nici un sfanț din *Mega Force*, blockbuster-ul momentului. A avea în buzunar nouăzeci de bancnote de douăzeci de dolari, toată averea lui pe lume.

— Mulțumesc, răspunse John.

— Adam mi-a spus că ești slinos, interveni Susan.

John, prins pe picior greșit, râse. Adam îngheță de groază, iar Susan se mulțumi să zâmbească și să adauge:

— Ei bine, chiar *asta* ai spus, Adam.

— Susan! Cum poți să... .

— Păi, are dreptate, zise John. Dacă-mi cercetezi dosarul, o să vezi că așa e. Te-am văzut hrănind păsările pe sub masă. Asta-i drăguț.

— Și tu ai făcut la fel.

— Mda, îmi plac păsările.

Dinții lui John erau mari și albi, ca niște boabe de porumb abia apărute, ochii îi erau azurii, de culoarea tichetelor de parcare decolorate, iar tenul cafeniu, ca pielea tăbăcită.

— De ce? îl întrebă Susan.

— Pentru că-și văd de treaba lor. Nici o pasăre n-a încercat vreodată să-mi bage pe gât vreun scenariu sau să mă lucreze pe la spate. Și, în plus, continuă să se afișeze cu mine, chiar și atunci când filmele mele sunt un fiasco.

— Sentimentul ăsta *chiar* că-l cunosc.

— Susan! exclamă impresarul. Proiectele tale se bucură de mare succes.

— Filmele mele sunt de tot rahatul, Adam.

În partea cealaltă a terasei, Jerr-Bear scotea tot soiul de *ah-oooh-gah*, *ah-oooh-gah*-uri pe care le-ar fi emis și-un submarin pe punctul de a se duce la fund, ca să-i atragă atenția lui John, dar acesta și Susan, singuri în mijlocul iritatei mulțimi care-și lua prânzul, îl ignorară.

Adam încerca din răsuputeri să scape din ceea ce el considera a fi o aglomerare nefericită de *faux pas*, de semnale prost înțelese și

de prăjituri cu cremă de banane foarte stângaci aruncate dintr-o parte-ntr-alta, așa că spuse:

— Ați vrea oare dumneavoastră și... ăă... colegul dumneavoastră, domnule Johnson, să ne țineți companie?

John păru să-și dea brusc seama că se afla în public, într-un restaurant, înconjurat de oameni care se îndârjeau să mănânce și să bârfească, și că asta era opusul locului unde și-ar fi dorit să fie.

— Eu... bălmăji el.

— Da? îl întrebă Susan, privindu-l cu blândețe.

— Chiar trebuie să ies de-aici. N-ai vrea să vii cu mine la... nu știu... la o plimbare, ce zici?

Susan sări în picioare și, pentru că surprinsese privirea năucită a impresarului ei, spuse:

— Te sun mai încolo, Adam.

Personalul restaurantului începu să se agite în jurul lor și, într-un interval de timp cam cât un trailer foarte prost montat, John și Susan se treziră afară, pe North Western Boulevard, în mijlocul Saaburilor și Audiurilor toropite, în lumina orbitoare a soarelui, care făcea să li se bășice bulbii oculari de parc-ai fi turnat înăuntru cola.

— Poți să mergi cu pantofii ăia? întrebă John.

— Cu ăștia? Pot să urc și Alpii! Apoi zâmbi: Nici un bărbat nu m-a mai întrebat asta.

— Par italienești.

— I-am cumpărat de la Roma, în 1988, și nu m-au dezamăgit niciodată.

— De la Roma, zici? Ce făceai la Roma?

— Filmam niște reclame TV la un sos pentru spaghete care se vinde la sticlă. Poate că le-ai văzut. Sunt la televizor de ani de zile. Au cheltuit o avere ca s-aducă pe toată lumea acolo, deși oricum au tras clipurile în studio, iar apoi le-au aseasonat cu tot soiul de italianisme de doi bani, așa că la final toate arătau de parc-ar fi fost turnate la New Jersey.

— Bine-ați venit în industria cinematografică!

— Ei, asta n-a fost nici pe departe prima mea lecție, dar a fost una dintre cele mai stranii. N-ai făcut niciodată reclame, nu?

— Am trecut direct la lungmetraje.

— Reclamele sunt aiurea rău. Poți să joci, spre exemplu, într-un serial TV care se difuzează săptămânal și care se bucură de un succes rezonabil, și nimeni să nu-ți pomenească măcar de asta, dar ia s-apari într-o reclamă la vreun sos, al dracului de proastă și difuzată la trei dimineața, și oamenii vor începe să te sune, sculându-te din somn ca să-ți urle-n ureche: „Tocmai te-am văzut la televizor!“

Un poștaș trecu pe lângă ei și, după ce-i depăși, John și Susan, gând la gând, începură să-i imite mersul cu pași de uriaș, strâmbându-se unul la altul.

— Tre' să recunoști totuși – spuse Susan, după ce omul se îndepărtase suficient ca să nu-i mai audă – că, pentru un tip de vârsta lui, se cam chinuie pentru salariu.

— Câți ani crezi că am eu? o întrebă John.

— Aș zice că vreo patruzeci, aproximă Susan. De ce-ntrebi?

— Arăt de *patruzeci*?

— Da' asta-i bine! Dacă n-ai patruzeci, atunci înseamnă că ai un aer mai înțelept decât, să zicem, un bărbat de treiszeci de ani. Ți stă bine așa.

— Am treisapte.

— Și tot nu mi-ai spus de ce-ntrebi.

— Pentru că mă tot gândesc că sunt bătrân, îi răspunse John. Și mă minunez: „Hei, John Johnson, ai cam simțit deja toate emoțiile de care-o să ai parte vreodată, iar de-acum încolo nu vor mai fi decât reluări“. Iar chestia asta mă sperie cu totul și cu totul. Tu te gândești vreodată la asta?

— Ei bine, John, viața mi-a dat câteva pase cu efect, așa că nu-mi fac prea multe griji în legătură cu reluările. Însă, mda, mă gândesc la asta. Zi de zi, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Și-l măsură din cap până-n picioare: Nu știi cât contează, dar azi e a douăzeci și opta mea zi de naștere.

— La mulți ani, Susan! spuse John cu un zâmbet radios, apoi îi strânse mâna într-o parodie a înflăcăării, savurând în secret cât de reci îi erau palmele, ca un balsam pe o arsură de existența căreia el nici nu știuse.

Noutatea faptului că se plimbau prin oraș, mai degrabă decât să gonească prin el în interiorul unor bule metalice cu aer condiționat, dădea o senzație nepământeană propriilor pași. Auzeau cum se schimbă vitezele mașinilor care se îndreptau spre Beverly Center. Ascultau trilurile păsărilor și foșnetul ramurilor. John se simțea tânăr, de parcă s-ar fi întors în școala primară.

— Știi ce simt acum – după ce-am părăsit restaurantul așa cum am făcut-o? îl întreabă Susan.

— Ce anume?

— Mă simt de parc-am fi fugit împreună de-acasă.

Străbătura o intersecție scaldată de razele soarelui, unde un băiat hispanic, cu un incisiv de aur, vindea hărți pe care erau însemnate casele celebrităților.

— Ai fost vreodată trecută pe vreuna din ele? o întreabă John pe Susan.

— Pe o hartă a celebrităților? O dată, acum vreo doi ani. Am fost ștearsă când au retipărit-o. Mașinile se apropiau de casa mea, apoi încetineau, încetineau și brusc luau din nou viteză – zi de zi, nopți de nopți. A fost cea mai înfiorătoare chestie pe care am trăit-o vreodată. Casa avea sisteme de alarmă, dar de vreo câteva ori m-am speriat așa de tare, încât am plecat și am stat la o prietenă. Tu?

— Eu nu sunt un star.

Și, chiar în clipa aceea, un crenvurst-mobil al celor de la Oscar Mayer trecu pe lângă ei și toate mașinile se puseră pe claxonat, de parc-ar fi fost un alai de nuntă. Luându-și inima-n dinți, John întreabă:

— Susan... *Sue*... Că tot vorbim de pase cu efect, am și eu una pentru tine. O întrebare simplă: crezi că m-ai mai văzut vreodată?

Susan păru să cadă pe gânduri, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să-și silabisească răspunsul într-un concurs pentru grupa mică:

— Am citit despre tine prin reviste. Și am mai văzut câte ceva pe la televizor. Îmi pare rău că lucrurile nu ți-au ieșit cum ai fi vrut – atunci când ți-ai luat tălpășița și ai încercat să te schimbi sau, mă rog, orice ai încercat să faci. Chiar îmi pare rău.

Hărmălaia făcută de reclamele la crenvurști se potolise, iar Susan se așează în fața lui John, ca să-l poată studia. Ochii lui arătau ca ai unuia care a pierdut la greu și e gata s-o șteargă de la cazinou.

— Vreau să spun că m-am cam săturat să fiu eu însămi, așa că pot să-ți împărtășesc sentimentele.

John făcu un gest de parc-ar fi vrut s-o sărute, dar cauciucurile a două mașini din spatele lor scrâșniră pe asfalt, într-un acces de furie rutieră, așa că se întoarseră pe călcâie și-și reluară plimbarea.

— Ai câștigat un concurs de frumusețe, nu-i așa? o întrebă John. Miss Wyoming.

— O, Dumnezeule mare, da... Am intrat în circuitul concursurilor de frumusețe pe când aveam aproximativ vârsta lui JonBenét¹, adică vreo patru anișori. Am mai fost, de asemenea, copil-vedetă TV, glorie apusă, nevestă de star rock, supraviețuitoare a unui accident aviatic și enigmă publică.

— Și-ți place c-ai fost atât de multe lucruri?

Lui Susan îi luă o secundă să răspundă:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Da. Nu. Vrei să spui că-ți poți duce viața și altfel?

— Nu știu, răspunse John.

Traversară San Vicente Boulevard, trecând apoi pe lângă clădiri și străzi care cândva știau povești despre fiecare dintre ei, însă acum păreau efemere și rupte de viețile lor, ca niște vitrine. Fiecare își amintea de o întâlnire neplăcută ici, de un cec încasat colo, de un prânz...

— De unde ești de fel? întrebă John.

— De unde-i familia mea? Suntem niște mocofani de la munte. La propriu. De prin munții din Oregon. Niște neica nimeni. Dacă maică-mea n-ar fi fugit de-acolo, probabil c-aș fi fost gravidă cu a șaptea stârpitură a lu' frate-miu pân-acum, iar careva din

¹ JonBenét Patricia Ramsey (1990–1996), copil-vedetă în America și câștigătoarea multor concursuri de frumusețe pentru cei mici, foarte populare la acea vreme. Opinia publică a fost șocată de vestea uciderii ei, în ziua de Crăciun a anului 1996, autorul crimei nefiind descoperit până în prezent.

familie ar fi furat puștiul și l-ar fi dat la schimb pentru câteva bilete de loterie, încă nerăzuite. Tu?

Cu o voce profundă, de spicher care anunță intrarea celebriților în platou, el îi răspunse:

— Familia Looodge din Delaaaware! „Acei Lodge care s-au îmbogățit din pesticide.“ Vocea îi reveni la normal: Stră-străbunicul meu din partea mamei a descoperit un produs chimic care întrerupe ciclul reproductiv al căpușelor ce infestază culturile de porumb.

Un semafor își schimbă culoarea în verde, bulevardul fu împroșcat de trecători și cuplul merse mai departe. Susan era înfășurată într-un material gălbui, răcoros și confortabil, ca eșarfa câștigătoarei la un concurs de Miss. John transpira mai ceva ca un storcător de lămâi, jeanșii, cămașa cadrilată și părul lui negru absorbind căldura ca pietrele din deșert. Dar, în loc să caute o încăpere cu aer condiționat sau o oglindă, bărbatul pur și simplu își scoase cămașa din pantaloni și ținu pasul cu Susan.

— Dac-ar fi să te iei după cum o boiereau toți ai mei pe Coasta de Est, ai zice că familia noastră a inventat bomba atomică. Dar au mai făcut o chestie, și mai ciudată.

— Care anume? întrebă Susan.

— Noi am trecut prin propriul arbore genealogic cu drujba. Fără milă, fără pic de milă! Oricine nu corespundea ca statut social era pur și simplu șters de pe fața pământului. De parcă nici n-ar fi trăit vreodată. Am zeci de străunchi și strămătuși și veri pe care nu i-am întâlnit niciodată, a căror singură crimă era că duceau vieți umile. Un străunchi era gardian la o închisoare de stat. Dus a fost! Altul s-a însurat cu o femeie care pronunța *ti-a-tru* în loc de *teatru*. Dus a fost! Și să-l ferească sfântul pe vreunul să nu-i arate cuiva din familie respectul cuvenit! Oamenii nu erau trași la răspundere sau pedepsiți în familia noastră. Ei erau pur și simplu șterși de pe fața pământului.

Tăcură amândoi. Făcuseră deja vreo doi kilometri. John se simțea la fel de apropiat de Susan ca vopsea de peretele pe care este așternută.

— Spune-mi ceva, Susan! îi ceru el. Orice. Îmi place vocea ta.